

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.I.30.013/2023/9. szám

A felperes:

felperes1 (cím1)

A felpere képviselője:

Ügyvédi Iroda (ügyintő: Név ügyvéd, cím2)

Az alperes:

alperes1 (cím3)

Az alperes képviselője:

Ügyvédi Iroda1 (ügyintéző: Név1 ügyvéd, cím4.)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

felperes 28. sorszám alatt, alperes 3. sorszám alatt csatlakozó fellebbezés

A per tárgya:

munkaviszony megszüntetése

Az elsőfokú bíróság:

Pécsi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

3.M.70.029/2022/27. számú ítélet

Í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

A perköltség viselésére vonatkozó rendelkezést részben megváltoztatja, és a felperes által az alperesnek fizetendő perköltség összegét 482.600 (négy száznyolcvankettő ezer-hatszáz) forintra felemeli.

A felperes keresetváltoztatását elutasítja

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 49.530 (negyvenkilencezer-öt százharminc) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2005. március 25. napjától tehergépkocsi-vezetőként állt alkalmazásban az alperesnél. A munkáltatói jogkör gyakorlója Név2 ügyvezető volt, míg utasítási jogkörrel Név3 szállítási irányító is rendelkezett felette.
- [2] A felperes munkabére a munkaviszonya létrejöttékor 85.000 forint volt, majd a 2021. január 29. napján kelt munkaszerződés-módosítást követően 219.000 forintra módosult az ezt megelőző 210.600 forint helyett.
- [3] A munkaszerződés mellékletét képező úgynevezett „Tájékoztatás” elnevezésű irat 2. pontja szerint a munkavállaló teljes munkaidejének mértékét egyhavi munkaidőkeretben határozták meg, oly módon, hogy az időkeretet az adott hónap első napjától az adott hónap utolsó napjáig tartó időszakban állapították meg. A munkarend, illetve a munkaidő-beosztás meghatározására a munkáltató volt jogosult azzal, hogy a munkaidő-beosztást 7 nappal korábban 1 hétre vonatkozóan volt köteles közölni a munkavállalóval.
- [4] Az alperes a jogviszony fennállása alatt a felperes által teljesített rendkívüli munka ellenértékét elszámolta, e jogcímen nem tartozott a munkavállalónak.
- [5] A felperes a munkaviszonya fennállása alatt rendszeresen kapott az alperestől bérlapokat, melyeken az egyes juttatásokon és a bérből történt levonásokon kívül feltüntetésre került a munkaidőkeret szerinti összes és a munkavállaló részéről még teljesítendő munkaóra. Az alperes a felperes munkaidejét jelenléti íven is rögzítette. A munkaidőt a tachográf korongok alapján tartották nyilván és vezették, ami a bérszámfejtés alapját is képezte.
- [6] A jogviszony fennállása alatt a felperes feladata volt a tachográf korongok vezetése, melyen belül ő határozhatta meg a munkaidő, illetőleg a rendelkezésre állási idő, és a pihenőidő egyes kategóriáit.
- [7] A felperes 2021. július 1. napján a munkaköri leírásban rögzített feladatainak és a szállítási irányító utasításának elmulasztása miatt írásbeli figyelmeztetésben részesült. A munkáltató intézkedése felhívta a figyelmet arra, hogy a munkaköri leírásban megfogalmazott feladatok és ügyvezetői utasítások maradéktalan betartása a felperes feladata, és amennyiben ilyen probléma újra előfordul, a munkaviszonya megszüntetésre fog kerülni.
- [8] Az alperes munkáltató legfontosabb tevékenysége a teherfuvarozás volt, amit az építőiparban működő vállalkozások, többek között kiemelt partnere, a Név4 Zrt részére végzett. Jellemzően heti rendszerességgel előfordult, hogy a megrendelő csupán egy nappal korábban közölte az alperessel, hogy másnapra gépkocsit kér. A munkáltató az igényelt fuvarfeladathoz és gépjárművek számához igazodóan osztotta be munkavégzésre a munkavállalóit.
- [9] 2021. október hónap 8-án Név3 szóban közölte a felperessel, hogy másnap, azaz szombaton is munkát kell végeznie. A felperes azonban nem volt hajlandó a másnapi munkavégzésre. A szállítási irányítónak ugyanakkor szóvá tette az anyagi kompenzációját a szombati munkavégzésnek: nevezetesen azt, hogy az ügyvezetővel a szombati munkavégzéssel kapcsolatban magasabb bérben állapodott meg, mint ami egyébként számfejtésre kerül részére. A felperes e szombati napon a munkát nem vette fel, és nem is állt a munkáltató rendelkezésére.
- [10] 2021. október 29. napján az ügyvezető közölte a felperessel, hogy olyan megrendelés érkezett, ami miatt másnap (szombaton) munkát kell végeznie, azonban a felperes ekkor is megtagadta a munkavégzést, közölve az ügyvezetővel, hogy nem hajlandó szombati napon dolgozni.

- [11] Ezt követően az alperes a felperes munkaviszonyát a 2021. november 2. napján kelt felmondással megszüntette. A jognyilatkozat szerint az azonnali hatályú felmondás indoka az, hogy 2021. október hónapban a felperes két alkalommal megtagadta a szombati munkavégzést. A munkaszerződés szerint az irányadó munkarend egyhavi munkaidőkeret szerint lett megállapítva. Felszólította továbbá a munkáltató a felperest a nála lévő eszközök átadására.
- [12] A felmondás közlését követően a felperes 2021. november 9. napjától kezdődően, 90 napig, álláskeresői járadékban részesült bruttó 5.580 forint naptári nap összegben; majd 2022. február 21. napjától március 3. napjáig, határozott időre, elhelyezkedett a Név5 Kft-nél gépkocsivezető munkakörben, havi 260.000 forint alapbérrel.
- [13] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság munkaviszonya jogellenes megszüntetése miatt kötelezze az alperest 917.792 forint végkielégítés és 635.166 forint kártérítés megfizetésére. Állítása szerint a felmondás jogellenes, mivel indoka nem valós, nem okszerű, és a világosság hiányát is kifogásolta. Az alperesnek már nem volt lehetősége a rendkívüli munka elrendelésére így ő jogszerűen tagadhatta meg a szombati munkavégzéseket. Nem tájékoztatta őt a munkáltató arról, hogy a jogviszonyára a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban: Kkt.) rendelkezéseit is alkalmazni kellett. Kétségbe vonta, hogy az alperes a perben jogszerűen terjesztett elő bizonyítási indítványt, illetőleg bocsátott rendelkezésre okirati bizonyítékot.
- [14] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereseti kérelem elutasítását, és felperes perköltségben való marasztalását kérte.
- [15] Az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak találta, és azt elutasította; a felperest pedig 250.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperes javára.
- [16] Ítéletének indokolása szerint a perben a felperes által betöltött munkakörre tekintettel a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) és a Kkt. rendelkezéseit kellett alkalmazni. A felperes Mt. 6.§ (2) (3) és (4) bekezdésére történő hivatkozásával kapcsolatban megállapította, hogy a munkavégzés során azért került sor a Kkt. hatályos rendelkezéseinek alkalmazására, mert teherképkocsi-vezetői munkakört látott el, és erre a törvény speciális előírásai voltak irányadók. Ezeknek az alkalmazása független volt attól, hogy az alperes erre kifejezetten kitért-e a munkaszerződésben, vagy az annak mellékletét képező úgynevezett „Tájékoztató” elnevezésű iratban. A munkavállaló számára egyébként az általa vezetett tachográf korongok és a bérjegyzékek adatainak összevetéséből ki kellett derülnie, hogy jogviszonya fennállása alatt munkaidejének elszámolására hogyan kerül sor.
- [17] Az elsőfokú bíróság a felperes Mt. 52. § (1) bekezdésére és az 54. § (1) bekezdésére történő hivatkozása kapcsán kifejtette, hogy az alperes a bizonyítási eljárás keretében rendelkezésre bocsátotta a jelenléti íveket, a munkaidő-nyilvántartásokat és a tachográf korongok alapján számolt munkaidőtartamokat. Ezután a felperes egyrészt a munkaközi szünetek, másrészt a munkavégzés elő- és utókészületei figyelembevételének szükségességét állította, álláspontja szerint ezeket is vizsgálni kell külön-külön ahhoz, hogy megállapítható legyen a pontos munkaideje.
- [18] Az alperes ezt követően előterjesztett kimutatásából kitűnően (M.70.029/2022/25. számú irat), a felperes a tachográf korongokat oly módon vezette, hogy azon belül nem tüntette fel pontosan a munkaidő időtartamát, ezáltal a munkaközi szüneten kívül minden egyéb szünetet a munkaidő részeként számolt el, így azt is, amit már a rendelkezésre állási időhöz kellett volna sorolni. Ennek eredményeként az alperes a felperesnek több munkabért és rendkívüli munkáért járó bérpótlékot fizetett, mint amire egyébként jogosult lett volna, a számfejtett túlórák száma 276,6, míg a tényleges túlóra 197,1 volt. Az alperes a felperes által vezetett

tachográf korongokból kinyert adatok alapján állapította meg a túlóra elszámolás konkrét adatait.

- [19] A felperes nem vitatta, hogy a tachográf korongokat ő vezette, de azt állította, hogy az alperes a perfelvétel lezárását követően, az eljárási szabályokba ütközően csatolta a kimutatást, amit ezért bizonyítékként sem lehetett figyelembe venni. Az elsőfokú bíróság azonban megállapította, hogy az alperes a felperes érdemi tárgyalási szakban megtett nyilatkozata (M.70.029/2022/24. számú jegyzőkönyv) miatt kényszerült a kimutatás becsatolására. Így az alperes a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 220. § (1) bekezdés e) pontja értelmében jogszerűen terjesztette elő ezen utólagos bizonyítási indítványát a felperes nyilatkozatai tükrében, ezért az alperes által csatolt okirati bizonyítékokat értékelte a perben.
- [20] Az elsőfokú bíróság összefoglalóan megállapította, hogy az úgynevezett utazó munkavállalónak minősülő felperesre az Mt. hatályos rendelkezései mellett a Kkt. rendelkezéseit, így a 18/A. § (1) bekezdését, a 18/B. § -át, a 18/C. § (1) bekezdését, a 18/C.§ (1) (2) és (4) bekezdését és a 18/F. § (1) (2) bekezdését is alkalmazni kellett. Ezért az Mt. 109. §-ában rögzített 250 óra rendkívüli munkaidő maximum a Kkt-ben foglalt eltérésekkel volt irányadó a felperesre. Az Mt. 134. § (1) bekezdése, a 109. § (2) bekezdése, valamint a 135. § (3) bekezdése alapján – figyelemmel az alperes munkaidő-nyilvántartásának általa helyesnek tartott adataira – azt a következtetést vonta le, hogy a munkáltató megfelelő módon tartotta nyilván a felperes munkaidejének tartamát.
- [21] Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta a felperesnek a tájékoztatási kötelezettség elmulasztására és a szombati munkavégzésre vonatkozó utasítás jogellenességére való hivatkozást is.
- [22] A felperes a megállapított tényállás szerint 2021. októberében két ízben tagadta meg a munkát. Ezt megelőzően írásbeli figyelmeztetésben részesült hasonló magatartás miatt. A felperes ugyan azt állította, hogy az írásbeli figyelmeztetéssel nem értett egyet, de ezzel szemben kereseti kérelmet nem terjesztett elő.
- [23] A törvényszék álláspontja szerint az, hogy az alperes a munkaviszony megszüntetésekor nem tájékoztatta a munkavállalót a jogorvoslati lehetőségről, a kialakult bírói gyakorlat szerint nem teszi jogellenessé a felmondást.
- [24] A perben nem volt vitás, hogy a felperes két ízben is megtagadta 2021. októberében a munkáltató utasításának teljesítését. Ennek jogszerűségét vizsgálva, az elsőfokú bíróság utalt arra a joggyakorlatra, amely szerint a munkáltatónak, amennyiben a túlmunka elvégzéséhez bizonyítottan méltányolható érdeke fűződik, a munka megtagadása miatt a munkavállalóval közölt felmondása jogszerű; és a munkavállaló együttműködési kötelezettségének megsértése körében értékelte azt is, hogy a felperes a munkáltató előtt más megtagadási okra hivatkozott, mint amit a perben (kereset levelében) az alperes intézkedése jogellenességének alátámasztására előadott. Ezen indokok alapján a felperes keresetét alaptalannak találta, ezért azt elutasította.
- [25] A felperest kötelezte a perköltség megfizetésére, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdése értelmében az alperes által felszámított költség alapján állapította meg mérlegeléssel. Az összeg meghatározásánál figyelembe vette a pertárgy értékét, a megtartott tárgyalások számát és az alperes jogi képviselője részéről készített okiratok mennyiségét. Megállapította, hogy a felperes ugyan pervesztes lett, azonban munkavállalói költségkedvezménye folytán a le nem rótt eljárási illeték az állam terhéen marad.
- [26] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a keresetének teljesítését kérte az alperes perköltségben való marasztalása mellett; másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróságnak új eljárás

lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte az alperes másodfokú perköltség megfizetésére kötelezésével.

- [27] Fellebbezésében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság engedélyezte az alperesnek az utólagos bizonyítást, a becsatolt okiratot bizonyítékot figyelembe vette, holott erre már nem lehetett volna eljárási lehetőség; és ez esetben az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a túlmunka elrendelésével nem lépte túl a felperes havi munkaidőkeretét, így jogellenesen utasította őt 2021. októberében két alkalommal is szombati munkavégzésre. Továbbra is állította, hogy az azonnali hatályú felmondás jogellenes volt, mivel indoka nem volt valós, okszerű és világos; a szombati munkavégzésre vonatkozó pénteki közlés jogszerűtlen volt, hiszen az alperes nem hivatkozhatott az utazó munkavállalókra irányadó speciális szabályokra, mivel az erre vonatkozó tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget, mint ahogy az ehhez kapcsolódó munkaidő-nyilvántartást sem vezette. Az azonnali hatályú felmondásban az írásbeli figyelmeztetésre hivatkozást jogszerűtlennek tartotta: vitatta a figyelmeztetés jogszerűségét, figyelembevételét a kétszeres értékelés tilalmába ütközőnek minősítette. Sérelmezte, hogy a munkáltató a jogával is visszaélt, és nem tartotta meg az egyenlő bánásmód követelményét sem.
- [28] Az alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, melyben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a felperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegének felemelését kérte az ellenkérelméhez csatolt díjmegállapodásban feltüntetett 380.000 forint + áfa és 20.000 forint/tárgyalás + áfa összegre.
- [29] Fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte a felperes másodfokú perköltség megfizetésére kötelezése mellett. Rámutatott arra, hogy jognyilatkozatának összefoglalászerű indokolásából egyértelműen megállapítható volt az a tény, amit a felperes sem vitatott, hogy a szombati munkavégzésre vonatkozó utasítás teljesítését a munkavállaló 2021. októberében kétszer is megtagadta. A kétszeres értékelést vitatva az érdemi ellenkérelmében írtakkal egyezően utalt arra, hogy a felmondásban az írásbeli figyelmeztetésre csak mint a magatartás súlyát alátámasztó körülményre hivatkozott. A munkaidő-nyilvántartással kapcsolatos felperesi kifogást, mivel az nem képezte a per tárgyát, indifferensnek tartotta. A másodlagos fellebbezési kérelemmel kapcsolatosan állította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg az eljárási szabályokat, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének nincs megalapozott indoka.
- [30] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperes csatlakozó fellebbezése kapcsán az elsőfokú ítéletnek a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezése helybenhagyását kérte.
- [31] A felperes fellebbezése alaptalan, az alperes csatlakozó fellebbezése alapos.
- [32] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság irányadónak tekintette döntése meghozatala során.
- [33] A felperes fellebbezésében állította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a polgári perrendtartás megsértésével folytatta le, a Pp. 214. §-ába és a 220. §-ába ütközően vette figyelembe az alperesnek a per érdemi tárgyalási szakában előterjesztett előkészítő iratát, illetőleg annak mellékleteit mint bizonyítékokat [Pp. 369. § (1) bekezdés]. A másodfokú bíróság a másodlagos fellebbezéshez kapcsolódóan elsőként azt vizsgálta, hogy az elsőfokú eljárás során történt-e olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely az ügy érdemére kihatott (Pp. 381. §).
- [34] A felperes az érdemi tárgyalási szakban tett az alperes által perfelvételi iratban (M.70.029/2022/15. szám) kimutatott, a munkaidő-számítást érdemben befolyásoló nyilatkozatot a munkaközi szünet és a munkavégzés elő- és utókészületei kapcsán. A helyes számítások elvégzéséhez hivatkozott a jelenléti ívekre, azok iratokhoz csatolásának szükségességére. Ez utóbbival összefüggésben azt állította, hogy bizonyítási szükséghelyzet

áll fenn a részéről – feltehetően a Pp. 265. § (2) bekezdés a) pontjára gondolt –, és ezen okiratok csatolására az alperest kérte felhívni (M.70.029/2022/24. számú jegyzőkönyv).

- [35] Ezért iratellenesen állítja a fellebbezésében a felperes, hogy az elsőfokú bíróság téves jogszabály értelmezése folytán nyilatkozott a bizonyítási szükséghelyzetről. A 2022. november 17-én tartott tárgyalásról készült jegyzőkönyv fellebbezési állításait nem támasztja alá [Pp. 323. § (2)-(3) bekezdés].
- [36] Az elsőfokú bíróság a felperes korábban elő nem adott tényállításaira figyelemmel hívta fel az alperest – a felperes indítványának megfelelően – előkészítő irat előterjesztésére és okiratok (jelenléti ívek) csatolására. Ezt az utóbbit ítéletének indokolásából kitűnően, helyesen, a Pp. 220. § (1) bekezdés e) pontjára tekintettel engedélyezte.
- [37] Minderre figyelemmel megalapozatlanul hivatkozik a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 214. §-ába, illetve a 220. §-ába ütközően járt el az alperes által mellékelt okiratok befogadásával: a felhívásban előterjesztett előkészítő iratot, az abban foglalt tartalmat figyelembe vehette, a csatolt okiratokat bizonyítékként értékelhette a Pp. 279. § (1) bekezdésének keretében.
- [38] Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint meghatározott felülbírálati jogának korlátai között eljárva az ügy érdemi eldöntésére kiható lényeges eljárási szabálysértést nem észlelt, az elsőfokú ítélet Pp. 381. §-a szerinti hatályon kívül helyezésére nem látott indokot.
- [39] Az elsődleges fellebbezési kérelemből tartalma szerint az következik, hogy a felperes a másodfokú bíróságtól a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjában megfogalmazott felülbírálati jog gyakorlását kéri.
- [40] A felperes érdemben az azonnali hatályú felmondás indokolásával kapcsolatosan vitatta annak valós voltát, okszerűségét és világosságát. A jognyilatkozat a munkaviszony megszűnésének indokaként azt jelölte meg, hogy a felperes 2021. októberében két alkalommal megtagadta a szombati munkavégzést. A felmondás indokának, az MK 95. számú állásfoglalás I. pont a) pontja szerint, a tényeknek megfelelő indokolást kell tartalmaznia, ami jelen esetben fennállt, hiszen a felperes maga sem vitatta a munkamegtagadást. A felmondás indokának okszerűtlenségére és nem világos voltára vonatkozóan a munkáltató utasításának jogellenességére utalt, arra, hogy azzal az alperes a munkaidőkeretben teljesíthető munkaórákat túllépte, a munkaidő-beosztás szabályait megsértette, és elmulasztotta a munkavégzésre, foglalkoztatásra, annak jogszabályi hátterére vonatkozó tájékoztatási kötelezettségét.
- [41] Az elsőfokú bíróság az alperes felperes munkaóráit kimutató számítását ítélezése alapjául elfogadta, hiszen a felperes azt érdemben nem vitatta, ez pedig nem támasztotta alá a felperesnek sem a munkaidőkeret túllépésére való hivatkozását, sem pedig a munkaidő-beosztás szabályaira vonatkozó kifogása alaposságát.
- [42] A Kkt. 18/A. § (1) bekezdése szerint az Mt. rendelkezéseit a Kkt.-ben meghatározott eltérésekkel kell alkalmazni a közúti szállításban közreműködő személyek tekintetében. Így a felperes munkaidejének beosztására, a heti munkaidő mértékére az általa hivatkozott Mt. szabályozás helyett a Kkt. rendelkezéseit kellett alkalmazni, függetlenül attól, hogy erről őt az alperes tájékoztatta-e vagy sem. E körben helyesen utalt az alperes arra, hogy a törvény eltérést nem engedő kötelező előírásai a hatálya alá tartozókat attól függetlenül kötik – jogaikat is kötelességeiket meghatározzák –, hogy ismerik-e a rendelkezéseit.
- [43] A felperes szombati munkavégzésre utasításánál, beosztásánál a Kkt. 18/E. § (1) bekezdése szerinti 12 órás szabályt kellett figyelembe venni, amelynek megsértését a felperes nem állította, annyit mondott, hogy a munkára beosztását péntek délután közölték vele. Azt, hogy a munkáltatónál az utasítás ilyen rövid határidőn belüli kiadása az általa folytatott

tevékenység jellegére, a hozzá érkezett megrendelés idejére tekintettel gyakorlat volt, az alperes törvényes képviselőjének személyes előadása (M.70.029/2022/24. számú jegyzőkönyv) és Név3 tanúvallomása (M.70.029/2022/20. számú jegyzőkönyv) alátámasztotta.

- [44] Ezáltal a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósághoz hasonlóan azt a következtetést vonta le, hogy amennyiben a munkáltató nem is maradéktalanul tett eleget a tájékoztatási kötelezettségének a Kkt. kógensen alkalmazandó szabályai felhívása kapcsán, ez nem eredményezhette önmagában sem közvetlenül, sem pedig közvetve a felmondás jogellenességét.
- [45] Az alperes tehát valós indokkal jogszerűen szüntette meg a felperes munkaviszonyát azonnali hatállyal. A munkavállaló nem tudta bizonyítani, hogy a keresetében állított, az Mt. 52. § (2) bekezdésére alapított jogszerű helyzetben megtagadhatta a munkáltató utasítását a szombati munkavégzésére: ugyanis az általa vezetett tachográf korongok alapján készített jelenléti íveken vezetett kimutatás adatai nem igazolták azt, hogy a munkára utasítás teljesítésével a havi munkaidőkeret, illetve az éves szinten elrendelhető rendkívüli munkavégzés idejét átlépte, figyelemmel a munkájára az Mt. mellett irányadó Kkt.-ben foglalt speciális szabályokra. A felmondás indoka jogszerű, hiszen a munkavállaló alapos indok nélkül tagadta meg egy hónapon belül kétszer is a munkavégzést, amihez a munkáltatónak tevékenységének jellegéből fakadóan fontos gazdasági érdeke fűződött. Ezt az elsőfokú bíróság helyesen értékelte (BH2004.478.).
- [46] Az Mt. 62. § (2) bekezdése szerinti világosság követelményének akkor felel meg a felmondás, ha abban a munkáltató megjelöli azokat a konkrét tényeket, körülményeket, amelyekre a felmondást alapította, és azok alkalmasak arra, hogy a munkavállaló egyértelműen meg tudja állapítani, hogy a továbbiakban miért nem kívánják a jogviszonyát fenntartani. Mivel a felperes munkaviszonya megszűnésének oka egyértelműen és félreérthetetlenül a munkavégzés megtagadása volt, a felperesnek a felmondás indoka világosságával kapcsolatos kifogása alaptalan.
- [47] A munkavállaló a munkáltató által vele szemben korábban kiadott írásbeli figyelmeztetés miatt jogorvoslattal nem élt, ennek jogszerű volta utólag – ebben a perben – már nem volt vitatható. Az azonnali hatályú felmondásban az alperes a felperes 2021. október havi kétszeri utasítás-megtagadása kapcsán a munkavállaló írásbeli figyelmeztetéssel szankcionált magatartását indokként nem hozta fel, csupán súlyosító körülményként utalt a korábbi hátrányos jogkövetkezmény alkalmazására, így a kétszeres értékelés mint tiltott magatartás nem állt fenn.
- [48] A felperes fellebbezésében hivatkozott a visszaélésszerű joggyakorlásra és az egyenlő bánásmód elvének megsértésére is, amelyek korábbi (keresetlevél, perbeli nyilatkozat) jogállításhoz képest további érvényesíteni kívánt jogok megnevezését jelenti, ami a Pp. 7. § (1) bekezdés 12. pont a) pontja szerint keresetváltoztatás, amely a fellebbezési eljárásban a Pp. 373. § (1) bekezdése értelmében tiltott, és a keresetváltoztatás (2), valamint (3) bekezdésben foglalt kivételes feltételei sem állnak fenn. Ezért a másodfokú bíróság a meg nem engedett keresetváltoztatást a Pp. 373. § (1) bekezdése szerint elutasította.
- [49] A másodfokú bíróság az így kifejtett indokokból kitűnően az alperes által az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjára alapított azonnali hatályú felmondást jogszerűnek találta – hasonlóan az elsőfokú bírósághoz –, mert a munkavégzés többszöri megtagadásával a felperes az alperesnél fennállt munkaviszonyára vonatkozó lényeges kötelezettségét jogi alap nélkül szándékosan megszegte, ami egyúttal jelentős kötelezettségzegés is volt. Ezért az elsőfokú ítéletet a per főtárgya tekintetében a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

- [50] Az alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú perköltség összegének felemelését kérte a jogi képviselőjével az ügyvédi munkadíjról kötött megállapodása alapján (Pp. 81. §).
- [51] E körben megalapozottan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a felperes keresetét teljes egészében alaptalannak találta, a kereset előterjesztésekor meghatározott pertárgyérték magas volt, és a tárgyalások száma, a benyújtott beadványok száma és terjedelme alapján nem tekinthető eltúlzottnak a megállapodás szerinti díj. A másodfokú bíróság az alperes érvelését elfogadta, az elsőfokú ítéletet a perköltség viselésére vonatkozóan a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a megállapodásban meghatározott összegre felemelte a felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét.
- [52] Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése, valamint a 383. § (5) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségét a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján számított összegben.
- [53] A felperes a Pp. 525. § (1) bekezdése alapján munkavállalói költségkedvezményben részesült, így az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illeték, melynek összege 124.200 forint, a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.
- [54] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Pécs, 2023. szeptember 29.

Dr. Tolnai Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Rendeki Ágnes s.k. előadó bíró, Dr. Vogyicska Petra s.k. bíró